

J.N. Darby

Synopsis van de Bijbel: Hooglied

Hooglied 1 - 8

Inleiding

Het overblijfsel van de Joden wordt in dit boek vanuit een ander gezichtspunt gezien. Het beschrijft de genegenheid die de Koning in hun harten verwekt in de laatste dagen, waardoor Hij hen tot Zich trekt. Maar hoe sterk die genegenheid ook mag zijn, ze wordt toch niet getoond op dezelfde manier waarop onze gevoelens als christenen worden gevormd. In dit opzicht is er een groot onderscheid. Want de genegenheid die we hier vinden, kent niet de diepe rust en schoonheid die voortvloeit uit een al gevestigde en gekende relatie; een genegenheid waarvan de band is gelegd en erkend en die uitgaat van de blijvende erkenning van die relatie. Een band waarvan beide partners genieten als een zekerheid in het hart van de ander.

Het verlangen van iemand die liefheeft en die de genegenheid zoekt van de geliefde, is niet de volkomen en gevestigde genegenheid van de vrouw met wie door het huwelijk al een onverbrekelijke band is gelegd. In het eerste geval bestaat de relatie alleen in het gewenste verlangen, als gevolg van de toestand van het hart. In het laatste geval is de toestand van het hart een gevolg van de relatie. En hoewel de bruiloft van het Lam nog niet gekomen is, is toch op grond van de ons gegeven openbaring en de voltooiing van onze verlossing, dit laatste karakter van de genegenheid dat wat de gemeente eigen is. God zij ervoor verheerlijkt en geprezen! Wij weten in Wie wij hebben geloofd. Maar de kracht van het verlangen blijft steeds

gehandhaafd, omdat de heerlijkheid en de bruiloft van het Lam nog steeds in het verschiet ligt. Wat een bevoorrechte positie heeft de gemeente! Enerzijds het volkomen bewustzijn van de relatie, en anderzijds het vurige verlangen van de bruid van het Lam naar Hem Wiens liefde zij intussen mag kennen. Een verwachting die verbonden is met de heerlijkheid waarin Hij zal verschijnen om haar bij Zich te brengen, zodat ze voor altijd bij Hem kan zijn.

Dit is niet de positie van de gelovige Jood. Het belangrijkste voor hem is te weten dat zijn Liefste hem toebehoort. En dat is de vraag hier. Natuurlijk is het waar dat hier een beginsel wordt gevonden dat wij allebei gemeen hebben. Christus heeft de gemeente lief, en Hij heeft ook Zijn aardse volk lief. Hij bemint de ziel die Hij tot Zich trekt. Daarom vinden we hierin een morele toepassing voor onszelf, die heel kostbaar is. Toch is het belangrijk dat we de dingen onderscheiden en wat voor Israël is niet toepassen op de gemeente. Anders zullen we niet het juiste karakter zien van de gevoelens en zullen we tekort schieten in de liefde die Christus toekomt.

Het Hooglied laat ons dus op bijzondere wijze zien: het opnieuw vestigen van de betrekkingen tussen Christus en het overblijfsel, opdat het door de zielsoefeningen die in hun positie noodzakelijk zijn bevestigd wordt in de verzekering van Zijn liefde en het bewustzijn dat alles genade is, een genade die nooit kan falen. In die tijd zal Christus ten volle gekend worden in Zijn karakter als de ware Salomo. Zijn hart wordt als de wagen van Zijn gewillige volk, dat Hem meedraagt (6:12).

Hoofdstuk 8:1 is een vers dat dienen kan om de toestand van het hart te begrijpen, die in dit boek tot uitdrukking komt. En hoewel de Geest van God aan het overblijfsel de verzekering wil geven van de liefde van de Verlosser, zien we toch dat het verlangen naar de Geliefde niet gestild wordt vóórdát het Hem bezit. Het hart wordt verzekerd overeenkomstig de werking van de Geest van de profetie. Want in feite *is* Christus voor het overblijfsel bestemd, en het overblijfsel voor Hem. Dit is de grondslag van alles. Maar het hart moet telkens weer hiervan verzekerd worden, zoals we dat in andere gedeelten ook terugvinden.

Nadat we zo de algemene strekking van het boek hebben gezien, zullen we nu op enkele hoofdgedachten wijzen die in de verschillende hoofdstukken van het boek naar voren komen en die een morele betekenis hebben die van groot belang voor ons is.

Hoofdstuk 1

Hoofdstuk 1 geeft op duidelijke en eenvoudige wijze de verzekering van het volle genot van de zegen. Maar hoewel de genegenheid er is, wordt alles meer gekenmerkt door verlangen dan door vrede. Daarna vinden we de oefeningen van het hart die leiden tot een goed begrip van de genegenheid van de Beminde. Er is voortschrijdend inzicht, ondanks fouten en traagheid van hart. Dit laatste geeft zelfs een nieuwe waarde aan de genegenheid die werkzaam is. Deze wijze van onderricht vinden we ook in de Psalmen, waar de eerste verzen steeds het uitgangspunt laten zien en het resultaat waar men terechtkomt door de omstandigheden die dan later worden beschreven. Behalve de vrede die de liefde in een gekende relatie kenmerkt, is er nog een ander bewijs van genegenheid, ook al is de betrekking nog niet formeel geregeld. Het hart houdt zich namelijk bezig met de hoedanigheden van de beminde. Maar als onze wensen vervuld zijn, houdt men zich bezig met hemzelf. Zonder twijfel vormen de eigenschappen en de kenmerken van de persoon een bron van vreugde. Maar als onze positie het genot en de vreugde hiervan geeft, denkt men aan degene waarmee ze verbonden zijn. De genade, de goedheid en elke andere hoedanigheid kunnen het hart aantrekken en bezighouden, maar als de relatie gevestigd is, is het de persoon zelf aan wie dit alles toebehoort, waaraan men denkt.

De geliefde spreekt hier veel over de deugden van haar Liefste. Het is fijn hierover voor onszelf en tegenover anderen te spreken. Maar, zult u zeggen, de Bruidegom doet dat nog meer; hoewel Hij de betrekking kent waarin Hij tot haar staat. Dat is waar, maar juist omdat zij nog niet met Hem verbonden is, wil Hij haar blij verzekeren hoeveel waarde zij in Zijn ogen heeft. Daarom spreekt Hij steeds hierover tegen haar. Dit behoort ten slotte ook bij de positie van man en vrouw; en zoveel te meer waar het hier om Christus Zelf gaat. In zekere zin heeft Christus genoeg aan Zichzelf. Hij heeft geen behoefte om anderen te zeggen wat er in Zijn hart is. Zijn liefde is een genadige liefde. Maar dit is oneindig kostbaar voor ons omdat we door onze eigen onwaardigheid kunnen twifelen aan Zijn liefde, juist omdat ze zo onschatbaar is. Hoe aangrijpend en kostbaar is het dat Hij telkens weer uitdrukking eraan geeft hoeveel waarde Zijn beminde heeft voor Zijn hart. Haar schoonheid is volmaakt in Zijn ogen. Al haar deugden zijn Hem bekend. Een blik van haar ogen heeft Zijn hart ingenomen. Zijn duif, Zijn volmaakte is de enige voor Hem; en in haar is geen gebrek. Er is volmaakte genade in dit getuigenis van de Bruidegom. Het is het zekere onderwerp van Zijn woorden. Maar dit is ook precies wat haar hart nodig heeft.

Er is meer verscheidenheid in haar zielsoefeningen. Er is zelfs falen en moeite die het gevolg is van haar fouten. En toch is er in haar zekerheid een zichtbare vooruitgang. Het Hooglied begint met de verklaring van de bruid dat haar hart Zijn getuigenis nodig heeft. Ze erkent dat ze zwart is door de verzengende stralen van de zon. Ze zoekt een schuilplaats in de tegenwoordigheid van haar Beminde, die Zijn kudde op de middag rust geeft. Hem alleen wil ze toebehoren. Ze vreest te dwalen onder de herders van Israël. Maar als de Geest van de Heere haar herinnert aan de vroegere getuigenissen van de wet en de profeten, is haar hart niet stil. En het hart van de Geliefde houdt niet op haar te verzekeren hoeveel waarde ze in Zijn ogen heeft. De toepassing van dit alles op het overblijfsel in de laatste dagen is duidelijk genoeg. De rest van dit hoofdstuk omvat bewijzen van genegenheid, die de gedachten weergeven die de leer van dit boek vormen.

Hoofdstuk 2

De eerste zes verzen lijken mij de stem van de bruid te zijn (behalve vers 2). Men heeft het wel eens anders uitgelegd, maar ten onrechte denk ik. We moeten begrijpen dat Christus de appelboom is, dat zal ons ook later van dienst zijn. Bovendien spreekt de bruid over zichzelf. In theorie verstaat ze haar positie; en hoewel ze hoofdzakelijk over zichzelf spreekt, is er toch echte genegenheid. De Bruidegom wil niet dat zij wordt gestoord, als zij vol vertrouwen in Zijn liefde rust. Zijn eigen stem, de enige waarnaar ze nu luistert, zal haar wekken. Hij zegt Zelf tegen haar dat ze moet opstaan, dat de winter – de tijd van treuren en droefheid – voorbij is. Hij verlangt ook haar stem te horen; en zo is het hart van de bruid ervan verzekerd dat de Beminde haar toebehoort.

Hoe geeft dit alles treffend het ontwaken weer van de liefde en het vertrouwen bij het overblijfsel, dat zo lange tijd heeft ondervonden wat het inhoudt dat Jahweh Zijn aangezicht voor hen verborg. En hoe volkomen de onuitblusbare liefde werkzaam is van Hem Die weende over Jeruzalem. Hij is op heerlijke wijze bezig om dit vertrouwen op te wekken en het hart van Zijn verootmoedigd volk rust te schenken! Dit tafereel schijnt mij bijzonder mooi. Het is geen onderricht wat betreft de omstandigheden, en het zijn ook geen dingen die in verbinding staan met hun verantwoordelijkheid. Het is alleen genade, de eigen relatie van Christus (van Jahweh) met Israël.

Hoofdstuk 3

Hier zien we de bruid in een andere situatie, een andere toestand van het hart. Ze is alleen en verkeert in duisternis. Ze zoekt haar Liefste, maar vindt Hem niet. Er is hier liefde, maar geen vreugde. Ze vraagt het de wachters, die de stad rondgaan. Maar zodra ze van hen is weggegaan, vindt ze Hem. En weer wenst Hij dat ze in Zijn liefde rust. Maar dit alles is profetisch en wordt als een getuigenis gegeven. Het is een vertroosting voor hen die Hem nog niet hebben gevonden, doordat Hij laat zien Wie Hij voor hen wil zijn.

Vervolgens laat de Geest van de profetie zien hoe de Bruidegom met Zijn bruid uit de woestijn optrekt, waar Hij zoals eens Mozes met Israël bij haar was in de geest. Dit hoofdstuk bevestigt de juistheid van de toepassing op Israël. In haar eenzame situatie zoekt zij de Messias. En nadat ze zich door de wachters heeft laten inlichten, vindt zij Hem Die zij innig liefheeft en brengt Hem te midden van Israël. Want voor Israël was een Zoon geboren, evenals voor Naomi (zie ook Openb. 12). Maar het is in een nieuwe relatie. Daarin geeft Hij haar rust en dan komt vervolgens ook – wat het beeld compleet maakt – de ware Salomo op uit de woestijn. Hij wordt nu gekroond op de dag van Zijn bruiloft en de dag van de vreugde van Zijn hart, door hetzelfde volk dat Hem eens had verworpen.

Hoofdstuk 4

Hier getuigt Hij van alles wat de bruid in Zijn ogen betekent, hoewel ze bij de hollen van de leeuwen was geweest. Daarvandaan roept Hij haar weg; ze was geheel schoon en zonder gebrek in Zijn ogen. Zijn hart vindt in haar volle vreugde. Wat een volheid van gedachten en gevoelens vinden we hier, waarbij de bruid nooit spreekt over de volmaaktheden van de Bruidegom tegenover Hemzelf – alsof ze Hem haar goedkeuring wilde geven. Ze spreekt echter veel over Hem tegenover anderen, om aan haar eigen gevoelens uitdrukking te geven. Maar Hij spreekt vrij en onbelemmerd tegen haarzelf, om haar ervan te verzekeren dat Hij al Zijn behagen in haar vindt. Als wij denken aan Christus en onze relatie met Hem, is dit ook mooi toepasbaar.

Hoofdstuk 5

Hoofdstuk 5 toont weer een andere ervaring. Er was vertrouwelijkheid gegroeid door het getuigenis van liefde van de Bruidegom. Maar nu toont het geruste hart

dat zeker is van Zijn liefde, haar traagheid. Helaas, hoe zwak zijn onze harten! Zodra we getroost zijn door het getuigenis van de liefde van Christus, vallen we terug op onszelf. Het gevoelige en rechtvaardige hart van de Bruidegom handelt in overeenstemming met het woord van de bruid. Hij trekt Zich terug als iemand niet naar Zijn stem luistert. Ze staat op en ziet haar eigen dwaasheid in en erkent de fijngevoeligheid van Hem Die zij aan de deur liet staan, hoewel Hij tegen haar sprak.

Helaas gebeurt hetzelfde maar al te vaak met betrekking tot de stem van Zijn Geest en de openbaring van Zijn liefde! Wat een schade berokkenen we onszelf dan, maar door genade kan het ook een les voor ons zijn! De bruid wordt getuchtigd door hen die waken voor de vrede van Jeruzalem. Wat heeft ze ook 's nachts op straat te zoeken? De Bruidegom had haar in haar huis opgezocht! En nu opent juist haar liefde de weg voor een correctie, omdat ze in een positie was gebracht die duidelijk toonde hoe ze de Bruidegom had veronachtzaamd. Als we niet leven in het vredige genot van de liefde van Christus, daar waar Hij ons in genade ontmoet, dan zal juist de kracht van de liefde en van een juist zelfoordeel ons ertoe brengen over die liefde te spreken waar het in zeker opzicht niet passend is, maar ons tevens in verbinding brengen met hen die ons corrigeren.

Het was een rechtvaardige tucht, die de wachter uitoefende over iemand die buiten haar huis rondliep, wat ook de oorzaak ervan mocht zijn geweest. Met betuigingen van liefde voor de Bruidegom thuis en de liefde van haar hart heeft de wachter niets te maken. Er kan liefde zijn; maar de wachter mag zich slechts bezighouden met de orde en een passende wandel. Toch was haar genegenheid oprecht en bracht die haar tot een vurig getuigenis over wat haar Liefste voor haar betekende. Het was een getuigenis dat bestemd was voor anderen, die het moesten begrijpen. Dus niet voor de wachters, maar voor haar eigen metgezellen. Maar zoals traagheid haar had belet om Hem in Zijn opzoekende liefde te ontvangen, keert zij terechtgewezen door de wachter nu terug tot haar Liefste en bezingt ze Zijn lof, omdat ze – door God onderwezen – weet waar ze Hem kan vinden.

Hoofdstuk 6

En deze ervaring doet haar door genade een andere kant van haar relatie verstaan en brengt haar tot echte vooruitgang in de kennis van de genade en van haar eigen hart. Het is niet langer de wens om het voorwerp van haar genegenheid voor zichzelf te bezitten. Maar het is het bewustzijn dat ze *Hem* toebehoort: *'Ik ben van mijn Liefste'*. En dat is een grote vooruitgang. Iemand die de nieuw opgewekte verlangens wenst te bevredigen, roept uit vanaf het ogenblik dat ze zeker hiervan

is: *'en mijn Liefste is van mij'*. Zodra ze een diepere ervaring van zichzelf heeft opgedaan, erkent ze dat ze *Hem* toebehoort. Dus met betrekking tot onszelf is het niet: *'We hebben Hem gevonden van Wie de profeten geschreven hebben'*. Maar: *'Wij zijn niet van onszelf, want we zijn voor een prijs gekocht.'* Op die wijze *Christus* toe te behoren en niet meer aan onszelf te denken: dat is de vreugde van de ziel. We hebben dan niet het bewustzijn verloren dat wij de Verlosser kennen; maar de andere gedachte, dat wij *Hem* toebehooren, heeft de eerste plaats ingenomen.

En dan getuigt de Bruidegom weer van de kostbaarheid van de bruid in Zijn ogen. Maar ook hier is er verschil te zien. Want toen Hij eerder over haar sprak, voegde Hij bij haar zachtheid en schoonheid ook de honing die van haar lippen vloeide, de heerlijke vruchten die in haar werden gevonden en de lieflijke geur die door de adem van Zijn Geest werd voortgebracht. Hier herhaalt Hij deze dingen niet, maar spreekt Hij over wat ze voor Hem betekent. En nadat Hij haar persoonlijke schoonheid heeft beschreven, blijft Hij stilstaan bij wat ze voor Hemzelf is: *'zij is de enige, Mijn duif, Mijn volmaakte'* (6:9). Zijn liefde kan geen ander zien. Niemand kan met haar vergeleken worden. Er zijn vele anderen, maar ze zijn niet de ene die Hij liefheeft. De Persoon van de Heere Jezus vervult het hart van degene die tot Hem is gebracht. De blik en de deugden van de bruid zijn het thema van het getuigenis van de Bruidegom. Bovendien is er maar één voor Hem, die ook de enige voor haar moeder was. Zo zal het zijn met het overblijfsel in de laatste dagen, en zo is het in geestelijke zin nu met ons.

De aanneming door Christus en Zijn vereniging met het overblijfsel te Jeruzalem wordt op treffende wijze voorgesteld in wat nu volgt. Het is niet langer de Liefste, Die in heerlijkheid en liefde uit de woestijn komt, waar Hij Zichzelf met Zijn volk had verbonden. Het is de bruid zelf, schoon als de maan en stralend als de dageraad, die op het toneel verschijnt als een leger met ontplooiden banieren. De Bruidegom was afgedaald om de rijpende vruchten van de vallei te zien; om te zien of de wijnstok uitliep. Maar voor Hij het wist, zette Zijn liefde Hem op de wagens van Zijn gewillig volk (vgl. Ps. 110:3). Hij leidde hen tot heerlijkheid en overwinning. Hij zocht bij hen de vruchten van de genade, maar toen Hij hiervoor afgedaald was, verhoogde Hij hen. Dan alleen, wanneer Zijn volk ten volle in de genade is bevestigd, zal alles bij hen schoonheid en volkomenheid zijn. Dan zullen zij erkennen dat ze Christus geheel toebehooren en dat ze tevens al Zijn genegenheid bezitten.

Hoofdstuk 7

Die laatste gedachte is de rust voor hun hart. Als ik me zo koel mag uitdrukken: dit is de derde trap van ervaring in dit goddelijke lied. Het geeft de volkomen blijdschap van de bruid weer, als zij zegt: *'Ik ben van mijn Liefste en Zijn begeerte gaat naar mij uit'* (vs. 10). Het is het bewustzijn Christus toe te behoren en te weten dat Zijn liefde op ons is gericht; het bewustzijn dat wij de voorwerpen zijn van Zijn eigen liefde en welbehagen. Dit is de diepste en meest volkomen vreugde.

De lezer zal er goed aan doen deze drie vormen van voldoening voor het hart te overdenken:

- Ten eerste dat men Christus kent en Hem bezit;
- ten tweede dat men *Hem* toebehoort;
- en ten derde het onuitsprekelijke besef dat *Zijn* hart een welbehagen in ons heeft, hoezeer alles ook genade is. En dat dan zal zeker gevoeld worden.

Maar om tot de tekst terug te keren. Het gelovig overblijfsel kan nu met Hem alle zegeningen van de aarde gaan genieten, in het genot en de gemeenschap van Zijn liefde. Hoe groot zullen de vruchten van dankbaarheid en liefdegevoelens zijn, die het volk Israël heeft bewaard voor Hem alleen; gevoelens die ze nooit voor een ander konden hebben en die niemand anders dan zij kunnen hebben voor de Messias bij Zijn wederkomst op aarde.

Hoofdstuk 8

Dit hoofdstuk staat op zichzelf en het lijkt me dat het een samenvatting geeft van de beginselen van het hele boek. Het brengt ons terug tot de basis waaruit al deze zielsoefeningen voortkwamen. De volle bevrediging van alle verlangens van het overblijfsel wordt ons hier profetisch voorgesteld, terwijl tevens de weg wordt aangegeven waarin hun liefde tot ontplooiing komt. Maar dit beeld wordt hier gegeven ter bemoediging van hen die het genot hiervan nog niet hebben, en drukt het verlangen uit naar de vervulling. Zodat we hier dus ook de goddelijke goedkeuring vinden voor het vurig verlangen van het overblijfsel om Christus te bezitten en de volle kennis van Zijn gemeenschap te genieten. Het antwoord toont ons duidelijk hoe dit alles zal worden vervuld. De vurige genegenheid van de bruid wordt gezien en het verlangen van de Bruidegom, dat zij zal rusten in Zijn liefde en zich daarin mag verheugen, zolang ze wil en zonder te worden gestoord. Daarna komt ze op uit de woestijn, leunend op haar Liefste (vs. 5a). En waar heeft Hij haar

uit de slaap gewekt? Onder de appelboom (vs. 5b; vgl. 2:3). Aan Christus alleen heeft ze haar leven te danken. Alleen zo kan Israël dit levende overblijfsel voortbrengen, dat de aardse bruid zal worden van de grote Koning in Jeruzalem en dat als een zegel zal zijn op Zijn hart, overeenkomstig een liefde die sterk is als de dood, die niets spaart en niets afstaat (vs. 6-7).

Ik denk dat de *'kleine zuster'* een voorstelling is van Efraïm, dat nooit dezelfde ontwikkeling heeft doorgemaakt als Juda, door de openbaring van Christus en alles wat plaatsvond na de wegvoering van de tien stammen. Want de genegenheid van Juda is helemaal gegrond op de relatie met Christus, namelijk Zijn verwerping en de gevoelens die dit met zich meebrengt als de Heilige Geest hiervan overtuigt (zie Jes. 50-53). Efraïm heeft dit alles niet meegemaakt, maar zal ingaan in de volle vreugde die hiervan het resultaat is. Als Juda tot volmaaktheid is gebracht, zal het de volle gunst van de Messias genieten, omdat hun liefde voor Hem is gevormd door de zielsoefeningen die ze met betrekking tot Hem hebben gehad.

Christus, in Zijn karakter als Salomo, de grote Koning, en volgens de orde van Melchizedek, heeft als Overste van de volken een wijngaard. Hij heeft die aan anderen toevertrouwd, opdat die Hem bij Zijn terugkeer daarvoor een behoorlijke vergoeding zullen geven. De wijngaard van de bruid was tot haar eigen beschikking, maar alles wat die opbrengt zal voor Salomo zijn; terwijl er tevens een deel zal zijn voor hen die zijn vrucht hebben bewaakt (vs. 11-12). Dit is een treffende vertolking van haar verhouding tot de Koning. Zij wil dat alles voor Hem is. Maar er zullen ook anderen zijn die ervan zullen genieten. De laatste twee verzen drukken het verlangen van de bruid uit dat de Bruidegom zonder uitstel zal komen.

Het is belangrijk te bedenken dat het in dit boek niet gaat om de reiniging van het geweten. Dat is een zaak die hier niet ter sprake wordt gebracht. Maar het gaat hier om de genegenheid van het hart, die niet vurig genoeg kan zijn als de Liefste het Voorwerp ervan is. En daarom dienen de fouten, die duidelijk laten zien dat men Hem en Zijn genade vergeten was, slechts ertoe om zielsoefeningen voort te brengen die alle aantrekkelijkheden van Zijn Persoon opnieuw voor de aandacht stellen en het hart weer het bewustzijn geven dat het *Hem* helemaal toebehoort. Dit brengt het hart tot een diepere waardering van Hemzelf, omdat het hier niet gaat om een fout die door een rechter wordt beoordeeld, maar een fout ten opzichte van een geliefde vriend. En omdat die een liefde ontmoet die te sterk is om zich af te wenden van haar voorwerp, verdiept het alleen de liefde van de bruid voor de Bruidegom. Het maakt Zijn liefde oneindig rijk in haar ogen. Zo wordt door innerlijke oefeningen haar hart gevormd t.a.v. de waardering van Zijn liefde en de bekwaamheid Hem lief te hebben wegens Wie Hij is. Het is van het grootste belang ons hart te vormen in dit aspect van het christelijk leven. Alleen dan wordt Christus

werkelijk gekend. Want met betrekking tot goddelijke personen is het zo, dat wie niet liefheeft ook niet kent. Het is waar dat ons hart niet volmaakt is, het kan niet liefhebben zoals het behoort; en daarom zijn zulke oefeningen noodzakelijk. Ik zeg niet dat *fouten* noodzakelijk zijn. Maar het is de liefde die ons de gemaakte fouten doet voelen, en het is de kracht van die liefde die ons blootstelt aan de slagen van de wachters, die de morele orde moeten handhaven. Hij verwijderd het kwaad door pijnlijke tucht, wat aantoonde dat hoewel men liefhad, er toch niet genoeg liefde was. Of op zijn minst dat de liefde woonde in een zwak vat, dat als men ernaar luistert een verrader voor onszelf wordt.

Ik heb al gezegd dat dit boek in zijn uitlegging niet op de gemeente kan worden toegepast. Toch heb ik gesproken over onszelf en onze harten, en dat met reden. Want hoewel dit boek Israël tot onderwerp heeft, spreekt het toch over het hart en over de gevoelens. En daarom kan het moreel ook op ons worden toegepast. Maar als men dat doet, moet men rekening houden met de genoemde beperkingen. Wij hebben nu de volle kennis van een volbrachte verlossing. Wij weten dat wij met Christus in de hemelse gewesten zijn geplaatst. Ons geweten is voor altijd gereinigd, en God zal onze zonden en ongerechtigheden niet meer gedenken. Maar het gevolg van dit volbrachte werk is dat we Hem geheel toebehoren, overeenkomstig de liefde die getoond is door het offer dat alles heeft volbracht. Christus is dus alles voor onze ziel. Toen Hij ons liefhad en Zichzelf voor ons gaf, was er niets goeds in ons te vinden. Dat maakt duidelijk dat wij ons leven, het geluk en de kennis van God daarin vinden dat we met onszelf hebben afgedaan. In Hem alleen vinden we de bron, de kracht en de volmaaktheid van het nieuwe leven. Welnu, wat de rechtvaardiging betreft maakt die waarheid onze positie volmaakt. In onszelf is niets goeds. Wij zijn aangenaam gemaakt in de Geliefde; volmaakt aangenomen in Hem, terwijl al onze zonden door Zijn dood zijn weggedaan. Maar dan wordt wat het leven betreft de Heere Jezus alles voor onze ziel. In Hem alleen vinden we ons voorwerp en doel, in Hem Die ons zó heeft liefgehad en Zichzelf voor ons heeft overgegeven, in Hem Die voor het hart geheel volmaakt is. Wat het geweten betreft, is alles in vrede door Zijn bloed geregeld. Wij zijn in Hem rechtvaardig voor God, hoewel we dagelijks op dit fundament geoefend worden. Maar het hart heeft behoefte eraan Hem lief te hebben, en in beginsel wenst het niets buiten Hem in Wie alle genade en toewijding jegens ons en alle genade van het hart van God getoond is. In dit opzicht is de christen in overeenstemming met het Hooglied.

Maar hoewel de gemeente geliefd en gered is, Hem toebehoort, Zijn volmaaktheden begrijpt door de Geest en Hem heeft leren kennen in Zijn liefdewerk, bezit ze Hem nog niet zoals ze Hem kent. Ze ziet uit naar de dag dat ze

Hem zal zien zoals Hij is. Maar terwijl ze zo wacht, openbaart Hij Zich aan haar, wekt haar liefde op en zoekt haar liefde door haar te betuigen dat al Zijn welbehagen in haar is. En zij leert het te begrijpen, doet de ervaring op wie zij in zichzelf is, haar traagheid van hart die gelegenheden voorbij laat gaan om gemeenschap met Hem te hebben. Maar dat leert haar om alles te oordelen wat in haar hart de uitwerking verzwakt van de volmaaktheden van haar Geliefde. Zo wordt ze voorbereid en heeft ze de mogelijkheid volle gemeenschap met Hem te genieten. Als ze Hem zal zien zoals Hij is, zal ze Hem gelijk zijn. Het is geen krachtsinspanning om zelf iets te verwerven. Maar wij zoeken te grijpen waartoe we door Christus ook gegrepen zijn. We hebben een voorwerp voor ons dat we nog niet ten volle bezitten, en dat toch alleen onze verlangens kan bevredigen, Hem wiens liefde in onze harten moet wonen. Daarom spreekt Hij telkens weer over Zijn volmaakte liefde ten opzichte van ons, en wekt tegelijkertijd onze liefde voor Hem op, terwijl Hij ons bemoedigt zelfs door het gevoel van onze zwakheid en de openbaring van Zijn eigen volmaaktheid. Zo worden we alles gewaar wat in onze harten een verandering is om ons in Hem te verblijden. Hij verlost ons ervan, doordat we het ontdekken in de tegenwoordigheid van Zijn liefde.

Het is hier niet mijn bedoeling al deze werkingen van de liefde in het hart in detail te beschrijven, want uitleggen en niet vermanen is mijn doel. Maar het was noodzakelijk iets erover te zeggen, opdat het boek beter wordt begrepen. En ten slotte kan men nooit genoeg nadruk leggen op de waarde van het aanleren van deze heilige gevoelens, die ons met Christus verbinden en waardoor we Zijn liefde en Hemzelf beter leren kennen. Want ik herhaal, als het over God en Zijn handelwijze met ons gaat, geldt: wie niet liefheeft, kent Hem niet.

Kijk alleen maar naar de ernst en de teerheid waarmee Hij tegen de geliefde zegt hoeveel waarde ze heeft in Zijn ogen, en hoeveel volkomenheid Hij in haar ziet. Als de Heere Jezus in ons Zijn volmaaktheid ziet, hebben we niets anders nodig. Hij verzekert Zijn beminde hiervan door met haar erover te spreken, juist nadat ze rechtvaardig geslagen en getuchtigd is door de wachters en haar hart werd gedrongen verlichting te zoeken door aan anderen, aan haar vriendinnen, te verklaren hoeveel Hij voor haar betekende. Hij verwijt haar niets, maar doet haar beseffen dat ze volmaakt is in Zijn ogen. En als we het praktisch bezien: Wat een volmaakte liefde lag er in de blik waarmee de Heere Jezus Petrus aanzag, nadat deze Hem verloochend had! Wat een ervaring was het voor hem toen Christus zonder verwijt, hoewel Hij hem onderwees, Zijn vertrouwen in hem uitsprak. En Hij aan degene die Hem had verloochend, de schapen en de lammeren toevertrouwde die zo kostbaar zijn voor Zijn hart en waarvoor Hij zojuist Zijn leven had gegeven!

Die liefde van Christus in zijn verhevenheid boven het kwaad, liefde die goddelijk is, reproduceert zich als een nieuwe schepping in het hart van ieder die haar getuigenis aanneemt, door hem te verenigen met Hem Die ons zo heeft liefgehad. Is Hij iets anders voor ons dan dat? Nee, mijn broeders, wij leren in deze zielsoefeningen Zijn liefde kennen. Wij leren Hemzelf meer en beter kennen.

Bron: Synopsis volume 2 page 196; Titel: Synopsis - Song of Songs

